

Sygn. akt I UK 363/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
z udziałem zainteresowanych: U. T. i C. Spółki z o.o. w M.
o wysokość podstawy wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w M. od
wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 5 marca 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz C. sp. z o.o. w M. 120 zł (sto
dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik wnioskodawcy Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w M. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 marca 2014 r.

Zarzucono: 1) naruszenie art. 22 k.p. w zw. z art. 4 pkt 2 lit. a) ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (u.s.u.s.) poprzez jego niezastosowanie, tj. niezastosowanie go jako prawnej podstawy rozstrzygnięcia w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego

wynika, że zainteresowana U. T. wykonywała usługi na rzecz C. sp. z o.o. nie w ramach umowy zlecenia lecz w ramach stosunku pracy, a w konsekwencji art. 8 ust. 2a) u.s.u.s. nie powinien mieć w przedmiotowej sprawie zastosowania, gdyż płatnikiem składek z tytułu ubezpieczenia społecznego winien być pracodawca C. sp. z o.o., 2) naruszenie art. 4 pkt 2 lit. a) u.s.u.s. przez jego błędne zastosowanie polegające na przyznaniu wnioskodawcy statusu płatnika składek od wynagrodzeń otrzymywanych od podmiotu trzeciego, 3) naruszenie art. 8 ust. 2a) u.s.u.s. przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że treścią dyspozycji ww. przepisu objęte są również umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej nie podlegające przepisom Kodeksu cywilnego o umowie zlecenia i umowie o dzieło, 4) naruszenie art. 35 i 35a) ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej, a także art. 132 ustawy 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez jego niezastosowanie polegające na braku uznania, iż umowa zawarta przez zainteresowaną z C. sp. z o.o. jest umową o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sformułowanego w formie pytania – „czy za pracowników w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należy rozumieć również osoby wykonujące pracę na podstawie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, jeżeli umowę taką zawarły z pracodawcą, z którym pozostają w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonują pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostają w stosunku pracy, a zatem rozstrzygnięcie, czy dyspozycja normy art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obejmuje również umowy o udzielanie świadczeń zdrowotnych.”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik zainteresowanej C. sp. z o.o. wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego, podkreślając, że zainteresowana nie świadczyła usług na podstawie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienie SN z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950). W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego kwestia sprowadzająca się do zwykłej wykładni prawa i jego zastosowania w konkretnym stanie faktycznym (postanowienia SN z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 oraz III UK 55/08, 16 marca 2009 r., III UK 90/08, 18 lutego 2015 r., I UK 297/14 - niepubl.).

W ocenie Sądu sformułowane przez pełnomocnika skarżącego zagadnienie prawne sprowadza się do zwykłej wykładni przepisów i ich zastosowania w ustalonym stanie faktycznym tej sprawy. Wnoszący skargę nie wykazał, że dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają odpowiedzi na pytanie postawione we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Przeciwnie w uzasadnieniu wniosku argumentowano, wskazując na wyrok SN z dnia 10 grudnia 2004 r., CK 134/04, OSP 2005 nr 6, poz. 79 (zapewne chodziło o wyrok SN w sprawie III CK 134/04), że wyrok ten „jednoznacznie ustala, że umowa o udzielanie świadczeń zdrowotnych bądź świadczeń opieki zdrowotnej nie jest umową zlecenia ani żadną inną umową, do której przepisy umowy o zleceniu się stosuje”.

Należy ponadto zauważyć, że Sąd Najwyższy nie przyjmuje skargi kasacyjnej do rozpoznania, w której jako przyczynę przyjęcia przedstawia się zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie nie miało by znaczenia dla rozpoznania podstaw skargi (por. postanowienie SN z dnia 3 listopada 2010 r., III UK 56/10, 9 lutego 2011 r., III SK 43/10 - niepubl.).

W ocenie Sądu odpowiedź na pytanie postawione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma znaczenia dla rozpoznania podstaw skargi.

Formułując zagadnienie prawne wnoszący skargę oczekuje potwierdzenia, że art. 8 ust. 2a u.s.u.s. nie ma zastosowania do umowy o udzielanie świadczeń zdrowotnych, o której mowa w art. 132 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w sytuacji gdy w ustalonym stanie faktycznym zainteresowana U. T. będąc zatrudniona przez wnioskodawcę Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w M. na podstawie umowy o pracę jako pielęgniarka, jednocześnie wykonywała usługi medyczne na terenie tego szpitala i na rzecz jego pacjentów na podstawie umowy cywilnoprawnej zawartej z C. sp. z o.o. Jednocześnie w sprawie tej nie ustalono, że podstawą wykonania usług medycznych przez zainteresowaną U. T. była umowa o udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, o której mowa w art. 132 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

W ramach oceny występowania w tej sprawie istotnego zagadnienie prawnego, warto odnotować, że rozważania dotyczące cech charakterystycznych umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, o której mowa w art. 132 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zawiera wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 232/13, LEX nr 1455194. W wyroku tym Sąd stwierdził, że „umowa, na podstawie której lekarz wykonuje swój zawód polegający na udzielaniu świadczeń zdrowotnych nie może być utożsamiana z umową o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Fundusz w rozumieniu art. 132 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej ani z zawieraną w jej ramach umową o zamówienie na świadczenia zdrowotne, o której mowa w art. 133 tej ustawy w związku z art. 35 ust. 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. Sąd stwierdził dalej, że „uregulowana w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawierana jest przez podmiot zobowiązany do realizacji zadań z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego (Narodowy Fundusz Zdrowia) z podmiotem, który w myśl przepisów tej ustawy może być świadczeniodawcą. Stosownie do art. 132 ust. 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, rozważana umowa nie może być zawarta przez Fundusz z lekarzem udzielającym świadczeń opieki zdrowotnej (a więc wykonującym zawód lekarza) u

tego świadczeniodawcy, który zawarł ją z Funduszem.”. W tej sprawie, to skarżący – świadczeniodawca - zawarł umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z Funduszem, a następnie zlecił C. sp. z o.o. – podwykonawca – udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w ramach umowy zawartej przez niego z Funduszem, z kolei spółka ta powierzyła zainteresowanej U. T. świadczenie usług medycznych na podstawie umowy cywilnoprawnej. Z ustalonego stanu faktycznego, który wiąże Sąd Najwyższy działający jako sąd kasacyjny, wynika zatem, że zainteresowana U.T. nie świadczyła usług medycznych na podstawie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, o której mowa w art. 132 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[l.n]